

NNEDI OKORAFOR

AKATA KADIN

NSIBIDI YAZITLARI 3. KİTAP

Çeviren

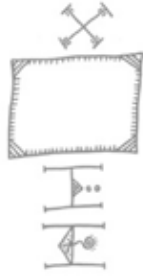
Pırılı Onukar

*Annem,
Dr. Helen Okoraforà*

Başlangıçta bir nehir vardı. Sonra nehir bir yola dönüştü ve yol tüm dünyaya dallanıp budaklandı. Bu yol, bir zamanlar nehir olduğu içindir ki açıklığını hep sürdürdü.

-Ben Okri, *Açlıktan Kıvranan Yol*

NSİBİDİ DİLİNDE
“YANSITICI YÜZEY”

Yol, nihayetinde, dünyanın bütünlüğüne götürmelidir.

-Jack Kerouac, *Yolda*

Saraylarda bile vardır örümcekler.

-Örümcek Sanatçı Udide, *Udide'nin Gölgele Kitabi*

ULİ RESMİ

NSİBİDİ DİLİNDE
“HOŞ GELDİNİZ”

Onye Na-Agu
Edemedede A Muru Ako
Ey Okur, Aman Dikhat Eyle

Leopar Kapısı Obi Kütüphanesi Topluluğu'nun Sorumluluk Daire Başkanlığı'ndan selamlar. Biz yoğun bir kurumuz; lakin yeniden, Baş Kütüphaneci'nin emriyle sizi uyararak ve size farkındalık kazandırmak üzere gönderildik. Aman dikkat. Gözünüz açık olsun. Tabii eğer jujudan korkuyorsanız. Tabii eğer zıplayan, vızıldayan, aniden beliren veya bu gezegen ve ötesinden yükselen kuvvetler karşısında tedirgin hissediyorsanız. Tabii eğer öğrenmek istemiyorsanız. Eğer dinlemek istemiyorsanız. Eğer yola çıkmaktan korkuyorsanız. Hazır değilseniz. Eğer. Eğer. Eğer. Bu satırları okuyorsanız. Güzel. Bu kitap juju doludur.

Juju, biz Batı Afrikalıların büyü, manipüle edilebilir mistisizm ve çekici cazibeler için kullandığımız bir terimdir. Yabani, canlı ve gizemlidir; size karşı da boş değildir. Juju her zaman tanımlardan kaçır. Elbette doğa ve ruhun en derin rezervlerinden fıskıran tüm anlaşılmaz ve muzip güçleri de kapsar. Hâkimiyet kurulabilir ama mutlak hâkimiyet asla mümkün değildir. Eğer zamansız bir ölümün peşinde değilsen, sakın jujuyu hafife alma.

Juju bu sayfaların arasında kum fırtınasına tutulmuş toz taneleri, rüzgâra kapılmış örümcekler gibi taklalar atar. Korktuysan, bu bizi ilgilendirmez. Birilerinin sana bu gibi kitapları okumamanı söylemiş olması bizi ilgilendirmez. Bu kitabın sana iyi şans getireceğine inandıysan, bu da bizi ilgilendirmez. Kendini

yabancı hissediyorsan, bu da bizi ilgilendirmez. Bizi ilgilendiren tek şey bu uyarıyı okumuş ve dolayısıyla uyarılmış olman. Bu sayede eğer bu hikâyeden keyif alırsan, kendin dışında suçlayacak başka kimsen olmaz.

Ait olunan kimi yerler vardır, buralara erişim insanın kanından gelir. Lakin buralar, her zaman gidilecek en iyi yerler değildir. Bu kitap Sunny'nin ait olduğu, ama gitmeden önce belki de iki kere düşünmüş olması gereken bir yerle ilgili. Miras kalan borçlarla, sorumlulukla ve bu sorumluluğu sırtlanabilmekle ilgili... üstelik belki de sırtlanmamak daha doğru olacakken. Sağduyu en iyi eğitimin bir sonucudur. Eğitim şarap gibidir. Zaman alır. Bir süreçtir. Gençlerin bazen bu süreçten geçmesi gerekir... bazen de geçmeyi denerken ölürlür.

En içten dileklerimizle,
Leopar Kapısı Obi Kütüphanesi Topluluğu'nun
Sorumluluk Daire Başkanlığı

Sunny ve Şeker Köpüğü yürüyüşlerine yeniden başlamıştı. Şeker Köpüğü yürümeyi severdi. Bu sefer, Leopar Kapısı'nın en kanunsuz alışverişlerinin yapıldığı bilinen Karanlık Pazar'da yürüyorlardı. Burada Koyun parasıyla *chittim* satın almak bile mümkündü; gerçi Leopar para birimi bu şekilde elde edildiğinde değerinin düştüğü belli olacak şekilde yüzeyi kararırıldı.

Burada çok ucuza esrar almak mümkündü ama daha güçlü ve özel esrar türleri pazarın genel bölgesinde daha yüksek fiyatlara bulunuyordu. Burada her türlü karanlık yasa dışı juju tozlarından, "Sıvı Cin" ve "Ölümcül Silinebilir Yağlar"dan, esir edilmiş eğitilebilir yaban ruhlarına kadar her şeyi bulmak mümkündü.

Şeker Köpüğü ve Sunny gece gülleri satan bir kadının yanından geçtiler. Acımasız dikenli bitkilerden biri fazla yakınından yürüdüğü için Sunny'ye saldırmaya çalışınca Sunny gözlüğünü düşürdü. Sunny onun ulaşamayacağı mesafeye sıçrayarak, "Hey!" dedi, "Oha!" Eğilip gözlüğünü yeren aldı ve camlarında çizik olup olmadığına baktı. Hiçbir hasar olmadığını görünce gözlüğünü geri takarak öfkeli gözlerini bitkiye dikti.

Şeker Köpüğü, "Burada arkanı kollamak senin elinde Sunny," dedi başını iki yana sallayarak, "Hadi öğrencim, beni burada utandırma, *sha*."

Yollarına devam ederlerken Sunny, "*Bana o saldırmışken sen beni mi suçluyorsun?*" diye isyan etti.

“Benim derdim suçlamak değil. Dikkatli ol. Bir yerin kanadığında acıyı *sen* hissedeceksin; bitkiyse özür dilemeyen bir musibet olduğu için tatmin dışında bir şey hissetmeyecek.” İcini çekti. Kaslı kanatları olan iri siyah akbabalar satan bir adamın yanından geçerken, “Her neyse,” dedi, “insanlar Karanlık Pazar’a alışveriş yapmaya gelirler.” Akbabalar kalın bir dalın üstüne dizilmişti ve en uçtaki Sunny’nin geçişini sanki ölse de yiyebilsem der gibi izliyordu.

Şeker Köpüğü, “Eğer çoğu insanın kabul edilemez bulacağı bir şey arıyorsan buraya gelersin,” diye devam etti, “bu aradıkların illa kötücül, şeytani veya yasa dışı değildir. Mesela burada yıkadıktan sonra bile kokusu geçmeyen ve saçının aylarca çiçek kokmasını sağlayan bir yağ satan bir satıcıya gelen bir âlim tanıyorum. Bu yağı başka hiçbir yerde bulamıyormuş. Elbette benim bu yağın nereden geldiğine dair kendimce fikirlerim var. Bulmanın bu kadar zor olmasının bir sebebi olmalı.” Kıkırdadı. “Bense burada yürümeyi her birimizin varlığının bir şekilde önemli olduğunu kendime hatırlatmak için seviyorum.”

“Şurada ‘Ölmenin Altı Milyon Yolu’ satan adamın bile mi?” diye sordu Sunny.

Adamın ayak bileklerine kadar uzanan rastaları öyle ince ve öyle mükemmeldi ki, birer kablo gibi görünüyordular. Koca tezgâhı envai çeşit, şekil ve boyutta renk renk şişelerle doluydu; çoğu şişenin içinde kıvılcıktan bir şeyler görünüyordu. Kimse onun sattıklarına bakmak için durmuyordu... en azından o an için.

“Genel olarak bakarsak, evet,” dedi Şeker Köpüğü, “pekâlâ Sunny, artık oldukça iyi süzülebiliyorsun. İşe yarar bir şey, ha?”

“Başka türlü evden sızışma şansım olmazdı.” Sunny kahkaha attı. “Duyduğuma göre yapması çok zor bir jujuymuş.” Süzülme, Sunny’nin doğal yetilerindendi, yani çoğunluğun aksine onun süzülme için juju tozuna ihtiyacı yoktu. Süzülme, ruhunu yabana bırakarak fiziksel bedenini görünmez kılmak anlamına geliyordu. Hem yabancı (yani ruhlar âlemi), hem de sıradan (yani

maddeler âlemi) dünyayla bir anlaşma yaparak ikisinden de hızlı bir rüzgâr gibi esip geçebiliyordu.

“Doğal hâlinle süzölmek birazcık ölmek... ve sonra geri gelmek anlamına geliyor. Evet, doğal olarak bunu yapamayanlar için *aşırı* karmaşık bir jujudur. Sense artık bu işte çok ilerlediğine göre artık başka bir şeye daha erişimin var. Daha önce denedin bunu... bir kez.”

Sunny yürümei bıraktı. Etraflarındaki insanlar şaibeli işler yapıyor, şaibeli şeyler satıyor, birbirlerine şaibeli bakışlar atıyordu. Buranın üzeri eski püskü bir brandayla tamamen örtülü olduğu için içeri gün ışığı giremiyordu. Ancak Sunny bu sırada varlığının her zerresiyle tamamen ustasına odaklanmıştı. Bu ders için bir yıldan uzun zamandır bekliyordu. Bir kere deneyip bu sebeple Obi Kütüphanesi'nin bodrumuna kapatıldığından beri.

“Buna ‘tutma’ denir,” dedi Şeker Köpüğü.

Tam o anda etraflarındaki tüm hareket durdu. Sunny'nin ilk refleksi yere çökmek oldu. Sunny'nin zihni seslerin azalmasını tam tersi gibi algılamıştı. Sessizlik ve hareketin yokluğu affaltıcı derecede gürültülü, sarsıcı, ürkütücüydü. Sunny etrafına bakındı. Akbabaları olan adam, zehir satan adam, kalıp kalıp peynir gibi görünen üst üste dizili bir şeyler satan bir kadın, hepsi... tutulmuştu.

“Sen hariç,” dedi Şeker Köpüğü.

“Nasıl yapıyorsun bunu?”

“Hem karmaşık hem de basit,” dedi Şeker Köpüğü, “düşünüyor, istiyor ve kendime çekiyorum. Akan bir nehri iki elinle yakalayıp *tutmak* gibi. Hızlı hareket eden arabalarla dolu bir yolun ortasına atlayıp araba kullanan herkesin aynı anda beni görmesini *ve* anında durmasını sağlamak gibi. Jujunun olabilecek en bilinçli uygulamasıdır bu. Tozlarla elde edebileceğim bir şey değil. Kalıtsal bir yetenek olması *şart*.”

Sunny bunların hiçbirini anlamasa da yapabileceğini düşünüyordu. Bu fikir ona destek oluyordu. Daha önce bir kere *yapmıştı* ne de olsa. “Bu durumdayken nefes alabiliyor olman da bu

yüzden mi? Kalıtsal yeteneğin olduğu için? Ben yaptığımda o Capo denen tipi az kalsın öldürmüştüm.”

Şeker Köpüğü başıyla onayladı. “Yarattığın sarmal boşluğa insanları da çekebilirsin. Ama eğer getirdiğin kişilerde bu yetenek doğuştan yoksa, bu eylemin onu tutup uzay boşluğuna çekmeye benzer. Bir dakika içinde ölürlere. Nefes alamazlar; çünkü tüm moleküllerini, organlarını, her şeylerini durdurmuş olursun.”

Sunny, “Yani onu *gerçekten* az kalsın öldürecektim,” diye fırladı.

“Evet,” dedi Şeker Köpüğü, “neyse ki öldürmedin. Tutmaya hâkim olmak *öz denetim*, niyet ve cesaretle ilgilidir. Zamanı durdurabilmek her yiğidin harcı değildir. Eğer çekingen biriyisen *asla* yapamazsın.”

“Eğer bu kadar konsantre olman gerekiyorsa ne kadar süre... tutabilirsin?”

“Ben yaşlı bir kadını,” dedi Şeker Köpüğü, “kimi şeyleri unutmuyor olabilirim ama istencim demir gibi kuvvetlidir.” Kemikli elini yumruk yaptı. “Ben *çok* uzun bir süre tutabilirim. Bunu sürdüren şey çaba değildir – bir kere tuttuktan sonra sen bırakana kadar tuttuğun devam eder. Ama birkaç dakikadan uzun tutman gerekirse hep yanında tuttuğun bir nesneyi bırakman gerekir. Bir çeşit tılsım.” Cebinden beyaz bir taş çıkarttı. “Senin için çok ama çok özel bir şey olmalı. Ben bu taşı bebekliğimden beri taşıyorum. İdiok babunlarının köyünden sakladığım nadir birkaç şeyden biri.”

“Bunu hep yanında mı taşıyorsun?”

“Her daim. Eğer, lafın gelişi üç güne eş değer bir süreliğine zamanı tutacak olsam, bu taşı başka kimsenin fark etmeyeceği bir yere koyarım ve geri döndüğümde onu nerede bulacağımı iyi bilmem gerekir.”

“Yani geri döndüğünde aynı noktaya gelmen gerekiyor?”

“Evet. Ama bu kadar uzun süre tutmak sağlıklı değildir.”

“Niçin?”

“Çünkü bunun karşılığında bir şeyi *mutlaka* feda edersin,” dedi Şeker Köpüğü.

Sunny tam bu fedakârlığın ne olduğunu sormak üzereyken bir şeyin onlara doğru geldiğini hissetti. İçgüdüsel olarak Şeker Köpüğü'ne yaklaştı. Ses, yaklaşan bir trene benziyordu. Yanlarından geçtiğinde her şey yeniden akmaya başladı. Tatlı bir esinti yanlarından geçince Sunny çiçeksi bir parfüm bulutunun kokusunu duydu. Gülümseyerek Şeker Köpüğü'ne baktı.

Şeker Köpüğü kahkaha attı. “Zamana tekrar adım atmak ferah bir nefes gibi hissettirir. Üstelik asla... sıkıcılaşmaz.” Göz kırptı. “Denemeye hazır mısın?”

Sunny başıyla onayladı.

“Bekle... ruh suretin. O da seninle mi?” Şeker Köpüğü'nün suratındaki acı dolu endişe ifadesi Sunny'yi rahatsız etmişti.

Sunny kaşlarını çatarak bakışlarını ustasından kaçırdı. Her seferinde küçük düşürücü oluyordu. Anyanwu onu sık sık terk ediyordu. Yani, normal ruh suretlerinin aksine vaktinin çoğunu Sunny'yle geçirmek yerine her nereye gidiyorsa oralarda geçiriyordu. Normal bir ruh sureti öylece gidemezdi... *istese de* gidemezdi; o kişinin... ruhuydu. Sunny'nin durumuna ikilenme deniyordu, çok nadir ve ağza alınmayacak bir durumdu ve bu durumun suçlusuz o berbat maskeruh Ekwensu'ydu. Sunny'nin ikilenme üzerine okumayı başarabildiği kadarıyla çoğu kimse bu hunhar ayrılığın travmasından sağ bile çıkamıyordu.

“Endişelenme,” dedi Şeker Köpüğü hızlıca, “sen süzülürken o da gelebilir. O olmadan da tutabilirsin, üstelik unutma, daha evvel bunu bir kere yapmış olmanın üstünlüğüne sahipsin. İçgüdüsel olarak. Bu iyi bir şey. O ânı tekrar düşün. Öfkeni. O Capo'yu. Capo'nun, tarikatını abisini taciz etmeye, hatta neredeyse *öldürmeye* nasıl teşvik ettiğini. Ne yapmayı *istediğini* düşün.” Durdu. “Önemli olan istenç. Yapmanı sağlayan buydu. Öfke değil. *İstenç*. Bunun gücü.”

Etraflarında insanlar dolaşüyor ve bunlar Sunny'nin dikkatini

dağıtıyordu. Ama Şeker Köpüğü'nün suratındaki ifadeyi iyi biliyordu. Bahaneler geçersizdi. Ya yapardınız ya da yapmazdınız. Ortası yoktu. Dikkatini dağıtan şeyleri bir kenara itip o geceyi, Capo'yla o ânı hatırlamaya çalıştı. İstedığı şeyin ne olduğundan emin olduğunda onu nasıl elde edeceğini bilmeyişi, istediği şeyi elde edebileceğinin önüne geçememişti. O anda Sunny, Capo'yu herkes ve her şeyden ayırmak istemişti.

Şeker Köpüğü dikkatle ona bakarak, “Şimdi, *tut*,” dedi.

Sunny ta o zaman hissettiği kızgın öfkenin kuvvetiyle o gece düşündüğü sözcüğü düşündü: *Dur*. O zamanın aksine bu sefer hissedebildi. Sonra Anyanwu'nun uçarak içine girdiğini de hissetti. Şeker Köpüğü'nün akan bir nehri yakalamakla demek istediği şeyi tam olarak anlayarak daha da sağlam durdu. Belki bir andan bile kısa sürdü ama heyecan vericiydi ve Sunny bunu *kontrol edebiliyordu*.

Her şey durdu.

“Heyooooo!” diye bağırdı sırtarak, “Başardım!” Bir miktar ufak altın *chittim* ayakuçlarına döküldü. *Anyanwu!* diye aklından geçirince Anyanwu'nun da gülümsediğini hissetti. Tatlı bir histi.

Şeker Köpüğü kıkırdadı. “Ufak veya devasa *chittimler* ustalaştığının göstergesidir. Aferin. Bu yolda ilerleyip gelişirken umarım *chittimlerini* saklıyorsundur.”

Sunny otuz üç *chittim* saydı. Her biri tırnak boyutunda ve tırnak kadar hafifti.

“İlk seferi en zorudur. Bu senin ikinci denemen.” dedi Şeker Köpüğü, “Hadi, bırak şimdi.”

Sunny nehrin yeniden tüm gücü ve canlılığıyla akmayı sürdürdüğü hayal etti ve her şeyin çiçeksi esintisi geliverdi. Yeniden tutmayı denemek istedi ve denedi. Sonra tekrar bıraktı.

Şeker Köpüğü parmağını sallayarak, “Bu yetinle fazla oynama,” dedi, “bir de bunu kendine sakla. Denemeyi sürdür ama bunu yalnız başınayken yap. Bunu kullanmak için nadiren bir gerekçen olmalıdır. Ama vakit geldiğinde kullanacaksın. Juju kütunda tutacağın etkili bir beceri olacak.”

Sunny gülümseyerek, “Tılsım nesnesi olarak ne kullanacağımı buldum,” dedi. Sanatçı arısı Della’nın ona hediye ettiği harikula-
de eserine, saçındaki zyzyx tarağına dokundu. Bu onun için çok özel olmakla kalmıyordu; aynı zamanda sahip olduğu en güzel nesneydi. Tüm tarak, hatta dişleri bile minik parlak rengârenk zyzyx kristal boncuklarından yapılmıştı. Sarı-turuncu bir renkle, ama sadece tek bir yöne çevirildiğinde ışıldıyordu; normalde rengârenk boncukların tamamı daha koyu renk görünüyordu.

“İyi seçim. Böcek arkadaşın onur duyacak.”

Sunny güldü.

Şeker Köpüğü, kolunu Sunny’ninkine dolayarak, “Gel,” dedi, “şu mini minnacık *chittim*lerinden biriyle bana bir demet gece gülü almaya ne dersin? Ofisimdeki örümcekler bunlara bayılacaktır, üstelik gece yarısı olduğunda çok güzel kokarlar.”

2

Bir Ayaklan Diğetine

O günün dersleri sonrası Sunny'nin gevsemeye ihtiyacı vardı. Eve döner dönmez üstünü değiştirip futbol sahasına koştu. Harika zamanlamaydı; daha yeni başlıyorlardı. Bu oğlanlarla iki yıldır top oynuyordu ve aralarında kimsenin ona güneşin altında neden veya nasıl oynayabildiğini sormadığı bir sessiz anlaşma vardı. Zaten bu oğlanların hepsi Koyun olduğu için Sunny'nin istese de anlatmasının imkân yoktu.

Yaşamı boyunca albino olduğu için güneş onun düşmanı olmuştu. Sonra ilk eşiği geçmiş ve her şey aniden değişmişti... sihirli bir şekilde. Birkaç ay önce Şeker Köpüğü'ne bu konuyu sormuş, Şeker Köpüğü'yse onun bu sorusuna başka bir soruyla cevap vermişti: "Leoparlık eşiğini geçmeden, yani bu büyülü dünya kendini sana göstermeden önce, en büyük dileğin neydi?"

Sunny'nin bu sorunun cevabını düşünmesine gerek bile yoktu. "Açık havada futbol oynayabilmek; tıpkı... diğer herkes gibi." Sonra bir şeyin farkına vararak kendi kendine fısıltıyla şöyle demişti: "Sahneye çıkmış bir balerin gibi olacağımı düşlerdim. Dans ettiğimi."

"Ya?" diye sordu Şeker Köpüğü.

Sunny başını iki yana salladı. "Bunu... çok sık düşünürdüm."

"Bazen kimi şeyler eşiği atladığımız sırada bizimle gelir," demişti Şeker Köpüğü, "hele ki bu şey kuvvetliyse ve içimizde etkinleşen diğer şeylerle güçlü, derin bir bağı varsa. Bir tür

karmaşa; bu karmaşanın içinde senin dileğin bir armağana dönüşmüş.”

Kazara veya değil, Sunny hiçbir armağan için bu denli şükran duymamıştı. Sahada güneşin altında yanmadan, özgürce koşabilmek ruhunu besliyordu. Bazı anlar bu durumdan öyle bir coşku duyuyordu ki, gözleri doluyordu. Kimse bunun nasıl bir şey olduğunu bilemez, anlayamazdı. Sunny'nin bunu yapamıyor olması gerekirdi ama yapabiliyordu işte. Yanındaki oğlanlar olağan bir şey gibi gördükleri bu durumun aslında ne denli önemli olduğunu asla anlayamayacaktı. Aslında bir bakıma bu da güzel bir şeydi.

Sunny hızla koşuyor, topu bir ayağından diğerine sürüyor, topu çalmaya çalışan oğlanların arasından hızlı adımlarla dans edercesine geçiyordu. Oynamak... başka hiçbir şey düşünmeden top oynamak iyi gelmişti. Ayağının ucuyla topu yakaladı ve topuğuna değdirdi. Gülümsedi. İşte tam bu nokta. Dans etmeye başladığında etraftaki oğlanlar âdeta kayboldular. Uzaklarda birinin gülerek, “Oğlum, şuna bak!” dediğini duydu. “Çılgın.”

Sunny'nin nefesi rahat ve hızlı, etrafındaki her şey ahenkli, bedeninin her hareketi okyanustaki su kıvrımları gibiydi. Hareketinin fiziken nasıl olduğunu bile görebiliyordu sanki; hele ki Anyanwu'nun öne çıktığını hissettiğinde. Evet, şimdi Anyanwu da onunlaydı, Sunny oynadığında hep ona katılırdı.

İşte kale. Sunny'nin takım arkadaşı Emeka da oradaydı. Sunny'nin ayağı matematik altyapısıyla işleyen fizik kuralları gibiydi. Topu gönderdiği Emeka ayağıyla topu yakalayarak dosdoğru kaleye şut çekt; top, daha geldiği tarafa bile yaklaşma fırsatı bulamamışken kalecinin yanından öylece geçiverdi. Kaleci, göstermelik bir şekilde bedenini bükerek kaleye çoktan giren topu yakalamaya çalışırken, “Lanet olası!” diye bağırdı.

Emeka takımdaki herkese çakararak sahada koştururken, “İyi şut!” diye bağırdı Sunny. Emeka onun eline de çaktı, Sunny güldü ve diğer tarafa koşmaya başladı. O koşarken gruba yeni katılan Izuchukwu adında bir çocuk da arkasından koştu ve Sunny'nin poposuna vurur gibi yaparak avuçladı. “Keşke benim takımım da

olsaydın,” dedi pis pis sırıtarak, “seninle daha iyi nasıl oynayacağımı biliyorum.”

“Sen ne–” Sunny düşünmedi bile. Bu oyunlarda hakem olmayordu ama herkesin uymaya anlaştığı genel davranış kuralları vardı. Bu kurallar da haklı gerekçeler bulunduğu anda intikam almaya izin veriyordu. Sunny, Izuchukwu’ya koşarak bir omuz attı ve onu yere devirdi.

Zihninde Anyanwu’nun kahkahasını duydu. Izuchukwu’nun başında dikilip beklercesine ona baktı. Izuchukwu öfkeyle Sunny’ye bakarak ayağa kalktı. Sunny’nin çevresindeki çocuklar sessizdi. Sunny de Izuchukwu’nun ona karşılık vermeye çalışmamasından memnundu. Onu nakavt ettiği için suçluluk duymaya başlamıştı ama Izuchukwu ona karşı bir hamle daha yapacak olsa onun hakkında geleceğine tüm kalbiyle emindi.

Hiçbir şey olmamış gibi oyunlarına devam ettiler. Her şeye rağmen keyifli bir oyundu ama Sunny’nin omzu biraz ağrıyordu.

Eve döndüğünde, akşamüstünün çoğunu mutfakta annesinin akşam yemeğini hazırlamasına yardım ederek geçirdi. Bu gün yemekte babasıyla onun en sevdiklerinden biri vardı: *Ofe onugbu*. Acı yaprakları yıkama işi hep Sunny’ye kalıyor, o da bundan hiç hoşlanmıyordu çünkü yapraklar elinde acımtırak bir his bırakıyor ve garip kokuyordu. Ama buna her seferinde değişiyordu; annesiyle beraber yaptıkları ofe onugbu hep çok lezzetli oluyordu. Mükemmel tatlandırılmış tatlı kakao patatesi, kerevit, inek ve keçi eti parçaları, acı biber ve kurutulmuş balık: Enfes!

Yemek hazır olur olmaz abisiyle babası o âna kadar buldukları yerlerden çıkıp masaya oturdular. Sunny bu duruma hep sinir oluyor, ama bir yandan da hoşlanıyordu. Yemek yapmaktan ve yemekten aldığı kadar, pişirdiği yemeği onların zevkle yemesinden de keyif alıyordu.

Babası yassılaştırdığı bir parça fufu topunu çorbaya banarken, “Çok lezzetli,” dedi. Annesi mutluluktan âdeta ışık saçıyordu. “Ugo,” dedi babası, “ödevini bitirdin mi? Matematik nasıl?”

Ugonna keçi etinden bir parça ısırırken, “Türev ve integralden nefret ediyorum,” dedi.

“Sana hükmetmesine izin veriyorsun da ondan,” dedi babası, “asıl *sen* ona hükmetmelisin!”

Ugonna başını iki yana salladı. “Hayır, bana göre bunların hiçbir faydası yok, o yüzden. Ben sanatçı olacağım.”

Babası bir fufu topunu parmakları arasında yuvarlayarak çıkardı. “Saçmalık.”

Annesi biraz daha çorba alırken, “Matematik de kendi içinde bir sanattır,” dedi.

Ugonna ofladı, Sunny kahkaha attı. İkisi de kendince haklıydı.

Sunny yemekten sonra odasına çekilip kapısını kapattı. Elinde Nsibidi kitabıyla yatağına uzandı. Şeker Köpüğü'nün talimatı üzerine iki haftadır kitabına dokunmamıştı. Sunny artık Nsibidi'yi akıcı olarak okuyabiliyordu ama henüz üzerindeki etkisini kontrol edemiyordu. Şeker Köpüğü'nün anıları yemek kitabına, bilimkurgu romanına, Leopar tarihi kitabına, sonra Afrika kıtasıyla ilgili bir mizah kitabına ve yeniden anılara dönüşüyor, yine de ne biçim alırsa alsın baş döndürücülüğünü koruyordu. Sunny'nin bu kitabı satın aldığından beri “keyfine” okuyacak başka bir kitaba ihtiyacı olmamıştı.

“Yine de zaman zaman ara vermelisin,” demişti Şeker Köpüğü, “kendine ve Anyanwu'ya biraz mola vermek için ara sıra Koyun kitapları da oku.”

Böylece son iki haftada Sunny iki roman okumuştı. İkisi de düşündürücü ve ilgi çekiciydi tabii, ama ikisinde de juju eksikti. Leoparlığını keşfettiğinden beri juju içermeyen sözcükler Sunny'nin fazla merakını çekmez olmuştu. Bu kitapları özellikle de Anyanwu sıkıcı buluyordu. “Bunlar *gerçek* dünya değil ki,” demişti.

Sunny ince Nsibidi kitabını açıp ilk sayfasına baktı. Simgeler taklalar atmaya, kıvrılmaya, uzayıp dönmeye ve dalgalanmaya başladılar. Sonra yerlerine dönüp oldukları yerde nazikçe titreş-

tiler. Kitap bugün Şeker Köpüğü'nün anıları olmaya karar vermişti. Sunny gülümsedi ve kitabın son üçte birini açtı.

Kitabın anlatısı ne şekilde girerse girsin Sunny kaldığı yeri bulabiliyordu. Şeker Köpüğü, Nsibidi'nin görevlerinden birinin de kişinin hafızasını çalıştırıp güçlendirmek olduğunu söylemişti. Sunny, ustasının çok uzun zaman önce öğrencilik yaptığı günlerden oluşan anılarına daldı. Nsibidi onu alıp götürdüğü zamanlarda hep neşe duyuyordu. Bu güzel bir şeydi. Ama okurken bile zihninin bir köşesi arkadaşı Chichi'deydi.

Hem Sunny hem de Chichi son günlerde ciddi şeyler yaşamıştı. İkisi de diğeri tuhaf bir âna yakalandıklarında birbirlerinin yanında olmuştu. Yanlarındaki bir araba geri geri giderken saçaklı kedinin kuyruğunu ezdiğinde Chichi, Sunny'nin yanındaydı. Aniden bastıran sağanak sırasında Chichi'nin kulübesine koşarlarken Sunny bir şekilde sesi duymuştu. Belki bu iri tekir kedinin neredeyse insan sesi gibi duyulan pes miyavlaması yağmurun sesini bastırabildiği için, belki de Sunny kedileri sevdiği ama Nijerya'da pek fazla kedi olmadığı için. Sebebi her ne olursa olsun kedinin inlemeleri Sunny'nin dikkatini çekmişti.

Durup, "Bekle!" diye bağırmişti. Chichi'yle iliklerine kadar ıslanmışlardı ve Sunny'nin önünü görebilmesi için suratını silmesi gerekiyordu.

Chichi birkaç adım daha koştuktan sonra arkasına bakmıştı. "Ne var?"

Yolun kenarında duruyorlardı ve yanlarından her araba geçişinde üzerlerine su sıçratıyordu. Gerçi bunun artık bir önemi kalmamıştı.

"Dinle!" dedi Sunny.

İkisi de dinlemişlerdi. Ses yeniden duyuldu. Yakından.

"Miyav!"

Sunny yola baktığında dörtlülerini yakıp park etmiş bir araba görmüştü. Arabanın arka tekerinin yanında sırlıklam olmuş zavallı bir tekir kedi vardı. Teker, kedinin kuyruğunun üstünde durmuştu. Chichi'yle Sunny arabaya koşmuş, Sunny doğrudan

şoför tarafına gitmişti. Zavallı kedi için öylesine endişelenmişti ki, yanından hızla geçen arabalara aldırış bile etmemişti.

“Arabanın sahibi nerede?” diye bağırmıştı Chichi.

Sunny ellerini gözlerini siper edip pencereden içeri bakarak, “Bilmem,” demişti. İçeride anahtar yoktu.

İkisi de şoförü görebilmek için etraflarına bakınmışlardı. O sırada kedi inim inim inlemeye devam ediyordu. Dakikalar geçmişti ve Sunny artık buna dayanamıyordu. Kedinin bulunduğu yere giderek onu yakından görmek için çömelmişti. Kedi ona tıslayıp kaçmaya çalışmış, ama sonra inlemesini sürdürmüştü.

“Onu burada bırakmak zorundayız!” demişti Chichi.

“Olmaz!” diye bağırmıştı Sunny.

Chichi hiç kıpırdamadan ona gözlerini dikmişti. “Evet, bırakamayız,” demiş ve tişörtünü çıkarmaya başlamıştı. “Belki onu tişörtüme sarabilirim ve—”

“Hayır,” demişti Sunny, “bırak ben deneyeyim.” Sonra yeniden etrafına bakınmıştı ama bu kez kimsenin izlemediğinden emin olmak içindi.

“Yapma!” demişti Chichi, “gören olursa konsey—”

“Yapmayacağım,” demişti Sunny. Sırlısıklam olmuş sırt çantasını yere atıp arabanın köşesini kavramıştı. Bunu ona yaptıran bir yandan içgüdü, bir yandan umutsuzluktu. Kesinlikle gerçekçi bir beklenti değil. Çenesini kıtlatıp birkaç nefes aldıktan sonra arabanın ucunu kaldırmaya çalışmıştı. Kaldırmıştı da. KALDIRABİLMİŞTİ. Omuzları bükülüp gerilmiş, beli sımsıkı olmuş, ön kolları kasılmıştı. Kendini iyice zorlayarak kuvvetini sonuna kadar sınamıştı. Sonra arabanın... *kalktığını* hissetmişti. Gözleri kedinin fırlayıp kaçtığı ânı görmesiyle fal taşı gibi açılmıştı.

“Başardın!” diye bağırmıştı Chichi. Kedi birkaç adım ileride durmuş, yağmurun altında sanki Sunny’nin yaptığına kendisi de şaşırmışçasına Sunny’ye bakmıştı. *Halen* yapmaya devam ettiği şeye. Sunny arabanın kenarını kavramış ellerine bakmıştı. Teker yerden birkaç santim yukarıdaydı. “Vay canına,” diye fısıldamıştı. Ellerini çekince araba çamura düşüp hafifçe yaylanmıştı.